

Ve výkladu toho, co se děje při mši svaté, dnes trochu odbočíme, podíváme se na to, co také může podpořit naši víru v tuto Nejsvětější svátost. Tato víra není vůbec snadná, Krista ve svátosti nevidíme, i když on o ní vícekrát prohlašoval, že chléb, který dá své Církvi, je jeho živé Tělo. Církev od počátku učí, že ve mši svaté jsme přítomni téže oběti, která se odehrála kdysi na jeruzalémské Golgotě. Mnohokrát v dějinách tato víra v Eucharistii kolísala, šířily se různé nesprávné názory nebo přímo bludy, které nauku Církve popíraly. Proto také „sama nebesa“ mnohokrát promluvila, Bůh v mnoha případech viditelně ukázal, co se skrývá v této na pohled nepatrné svaté hostii. O některých takových případech bychom si dnes řekli. Tyto zázraky nejsou v žádném případě nějaké nepodložené legendy, každý případ vždy pečlivě zkoumaly církevní autority, zázrak byl uznán vždy pouze na základě prokazatelného svědectví důvěryhodných osob. Na mnoha takových místech dodnes stojí krásné chrámy, kam se konají pouti.

Viditelná Krev. Nejvíce zázraků se asi stalo takových, že se hostie skutečně i viditelně stala lidským tělem, svalovou tkání, vědci ji někdy určili jako část lidského srdce. Víno se pak stalo skutečnou krví nebo krev začala vytékat z hostie. Opět vždy bylo prokázáno, že jde o lidskou krev a to vždy o skupinu AB. Jeden z prvních eucharistických zázraků se stal v italském Lancianu před více než dvanácti staletími. Kolem r. 700 zde celebrou jistý mnich mši svatou. Po proměňování na něho přišlo pokušení: zapochyboval o tom, je-li zde Kristus skutečně přítomen. Sv. Hostie se najednou proměnila v živé tělo a víno se proměnilo ve skutečnou krev. Tato hostie je zde dodnes, byla nedávno zkoumána a bylo potvrzeno, že jde skutečně o lidskou tkáň. Zachovalo se i několik hrudek suché krve, u které bylo učiněno zajímavé zjištění. Všechny hrudky mají při vážení dohromady stejnou hmotnost jako každá hrudka, když je vážena odděleně. V každé části je totiž přítomen celý Kristus stejně jako v každé hostii i každé její části.

Známý je tzv. Bolsenský zázrak (1263), spojený s českým knězem Petrem, který se slabou vírou držel v rukou hostii, ze které po rozlomení vytryskla krev. Dodnes je uchovávána v italském Orvietu. Událost se stala jedním z podnětů k zavedení svátku Božího Těla. Ve španělské Ibory (1010) se stal také velký zázrak. Kněz, který pochyboval o skutečnosti proměnění, při mši svaté viděl, že víno se stalo skutečnou krví a té bylo v kalichu stále víc a začala téci po oltáři a dokonce po oltářních schodech. Zázrak, kdy se na hostii objevila skutečná Krev, se stal i nedávno, r. 2008 v polském městečku Sokolka. Současně se tu staly i případy zázračných uzdravení.

Zjevení Krista. Normálně vidíme svatou hostii jen jako malý kousek chleba, ale zase se staly případy, že lidé v tomto chlebu skutečně zahlédli Krista v jeho lidské podobě, viděli jeho tvář nebo slyšeli jeho hlas. Kristova tvář se ukázala např. v italské Veroli (1570), z hostie vycházela silná záře, byly vidět zvláštní hvězdy, kříž, nemocní přítomni byli uzdraveni.

Podobně v ruském Dubně r. 1866 lidé při adoraci viděli postavu Krista, celé zjevení trvalo 40 hodin a viděli jej všichni přítomní, nejen katolíci, dospělí i malé děti. Na ostrově Réunion r. 1902 podobný jev vidělo asi 10.000 lidí, viděli v monstranci Kristovu tvář a později kříž.

Obrácení. Vícekrát se stalo, že i ti lidé, kteří neměli katolickou víru, náhle poznali, že v Eucharistii se setkávají s Božím Synem. R. 1918 šel učitel se svým žákem do krakovské katedrály, chlapec se jmenoval Daniel, nebyl to křesťan, ale žid. Právě se sloužila mše svatá.

Daniel najednou poklekl na zem, vůbec nic neříkal, nic nevnímal a zdálo se, jakoby s někým mluvil. Zakrátko pak Daniel prosil svého učitele, aby mu zařídil křest. Po svém křtu Daniel řekl, co tehdy vlastně viděl. V katedrále poznal, že v Eucharistii je přítomen Spasitel, viděl, jak je nepopsatelně krásný, přátelský a laskavý. Předpověděl mu, že brzy zemře a proto jej vyzval, aby se co nejdříve nechal pokřtít. Chlapec skutečně zemřel v den, který mu Pán Ježíš sdělil, 8. září 1918. Z onoho učitele se stal dobrý kněz.

Německý baron Artur byl náhodou svědkem procesí Božího Těla (Livorno, Itálie 19. století). Všichni klečeli před svátostí, pouze on stál pyšně na kraji cesty. Najednou i on poklekl, spatřil totiž v hostii Kristovu tvář, která byla ale smutná, vyčítavá. Barona to pohnulo, aby se zřekl protestantské víry, nakonec se stal jezuitským knězem.

Uzdravení. Pán Ježíš během pozemského života mnoho lidí uzdravil, ovšem tyto zázraky se děly i později právě skrze tuto svátost. Například v Lurdech se většina uzdravení udála právě po svatém přijímání nebo svátostném požehnání. R. 1889 sem například přivedli slepé devatenáctileté děvče. Nevnímala ani denní světlo, její rohovka byla zcela zakalená a zničená. Když u jeskyně slyší, že se blíží kněz s monstrancí, vrhá se na kolena se slovy: "Pane, chceš-li, můžeš mě uzdravit! Pane, ať vidím!" V tom okamžiku zpozorovala zářící světlo, jak postupuje před jejíma očima, oči se jí otevírají. Vidí jeskyni, poutníky na kolenou v modlitbě a Pána Ježíše v Nejsvětější svátosti, jak jí žehná. Byla úplně uzdravena.

V La Rochelle (Francie, 1461) přišel po kolenou k oltáři malý chlapec, který byl hluchoněmý. Kněz mu podal svaté přijímání a chlapec ihned zvolal: „Naše pomoc je ve jménu Páně“. Zcela normálně od té doby slyšel i mluvil.

Ve Španělsku (St. Luis) r. 1880 žila chudá žena, mnoho let byla zcela ochrnlá. Při svátku Božího Těla šlo procesí okolo jejího domku. Požádala proto sousedy, aby ji vynesli ven. Kněz se u ní zastavil, monstrancí jí požehnal, a jak už tušíme, byla náhle uzdravena. Vstala a připojila se hned k procesí věřících. Byla čilá až do 90 let.

Náhrada za jídlo. Velký švýcarský světec Mikuláš z Flüe, zvaný bratr Klaus, se dá v posledních dvaceti letech svého života sám označit za eucharistický zázrak. Žil v 15. století nepřilíš křesťanským životem, r. 1467 ale uslyšel Boží volání, obrátil se, všechno opustil a odešel do samoty. Od tohoto dne začal jeho zázračný půst, kdy vůbec nic nejedl kromě každodenního svatého přijímání. Mnoho pochybovačů jej sledovalo, zda nepodvádí, ale nikdy nic nezjistili. Tento bratr podle svých slov z této svátosti a z účasti na mši svaté čerpal takovou sílu, že žádné jídlo už nepotřeboval.

Podobně Terezie Neumannová žila v Německu a od r. 1927 až do své smrti v září 1962 bez jakékoli potravy a nápoje. Jediná její strava bylo denní svaté přijímání. Vždycky se bránila tvrzení, že žije z ničeho. "Z ničeho není nic" odpovídala, "já nežiji z ničeho, žiji ze Spasitele. Přece řekl: Moje tělo je pokrm. Proč by to neměla být pravda, když to řekl, i pro život našeho těla?" Také vždy jasně vnímala blízkost Eucharistie. Jeden farář vypravoval: "Když jsme spolu cestovali do cizích krajů, u každého kostela vždy řekla, jestli je katolický nebo ne, zda je tam Eucharistie či nikoli. Nikdy se nemýlila." Ve 20. století žila také přes 50 let bez jídla a pití, jen z Eucharistie francouzská mystička Marta Robinová.

Ztracené hostie. Jaká nepřemožitelná moc je skrytá v Eucharistii, se ukázalo vícekrát skrze to, když byla tato svátost někdy ukradena, zneuctěna, či jinak ztracena. V centru Turína jel r. 1453 s vozem nějaký člověk a u kostela se mu jeho náklad vysypal. Ukázalo se, že to byl zloděj a mezi ukradenými věcmi byla i monstrance s Nejsvětější svátostí. V tomto okamžiku se monstrance zvedla a celá zářící se vznášela vysoko ve vzduchu. Lid okolostojící padl na

kolena. Nakonec přispěchal také turínský biskup a zvedl proti monstranci kalich s těmito slovy: "Zůstaň s námi, Pane!" Svaté Tělo se nyní volně vznášelo ve vzduchu a zářilo jako slunce. Monstrance padla na zem. Hostie se pak zvolna položila do biskupova kalicha.

Ukradené hostie se našly v italské Sieně (1730) a byly pak dále uchovávané. Od r. 1730 až dodnes zůstaly neporušené, normálně by se měly už po několika letech rozpadnout. Ukradené nebo ztracené hostie se vícekrát projevíly tím, že v noci vydávaly silné světlo a tak byly opět nalezeny. Například se to stalo v italském Patiernu (1772) nebo v polském Krakově (1345).

Ve Španělsku (Alboray) r. 1348 několik hostií nedopatřením upadlo do vody. Nebylo možné je najít. Po čase lidé spatřili ryby, jak zvedají hlavy z vody a v ústech má každá hostii. Když přišel kněz, ryby připluly ke břehu a hostie mohl od nich vzít. S vodou se stal zázrak také ve francouzském Avignonu. Při povodni r. 1433 připluli františkáni v lodce k jednomu zaplavenému kostelíku, aby odtud vzali Nejsvětější svátost. Kostel ale už byl plný vody, ovšem ne všude, voda byla shromážděna jen okolo zdí, ulička k oltáři byla zcela suchá. Voda se rozdělila jako při přechodu izraelitů Rudým mořem.

Také ve Španělsku, v Zaragoze (1427), ukradla jedna žena sv. hostii k magickým účelům. V hostii ale zahlédla zvláštní světlo a Kristovu tvář. Ze strachu hostii hodila do ohně, ta ale neshořela a sama se zvedla z plamenů. V italské Morrovalle (1560) shořel celý kostel až do základů. Pouze v troskách oltáře se našly zcela netknuté svaté hostie. Ve francouzském Favernay (1608) se nad spáleništěm kostela vznášelo neporušené ciborium s hostiemi. Zázrak trval celý den, mnoho luteránů se tehdy obrátilo opět ke katolické víře. Jinde ve Francii (Pressac 1643) zůstaly neporušené hostie v ciboriu, které bylo zčásti roztavené žářem ohně.

Úcta k Eucharistii. Roku 1322 se narodila v Bologni dívka jménem Imelda. Matka jí již velmi brzy vyprávěla o Jezulátku a o Matce Boží. Vysvětlovala také, že Pán Ježíš k nám přichází ve svatém přijímání. V Imeldě se tak zrodila velká touha po Spasiteli. V tehdejší době nebylo možné přijímat před čtrnáctým rokem. To Imeldu velice bolelo. Každé ráno se ptala matky: "Jsem už dost velká, aby ke mně mohl přijít Ježíšek?" Když bylo Imeldě 11, klečela smutná v kostele a musela znovu přihlížet, jak všichni šli k oltární mřížce a odnášeli si od ní ve svém srdci Spasitele. Po mši sv. zůstala v kostele, poklekla před oltářem a s velkou touhou prosila Krista, aby k ní také přišel. Najednou se ze svatostánku v oslňující záplavě světla vznesla Hostie a zavěsila se ve vzduchu nad její hlavou. Spatřila to jedna řeholní sestra, která v kostele uklízela, a zavolala kněze. Ten si oblékl bílé roucho, vzal patenu a podržel ji před Imeldou. Pán Ježíš v podobě bílého chleba na ni sestoupil a kněz tuto hostii vložil dítěti do úst. Tak se stalo velké přání skutečností. Imelda, tato patronka dětí přistupujících poprvé ke sv. přijímání pak brzy zemřela, přímo se setkala s Kristem, brzy byla prohlášena za blahoslavenou. Známé také je, že v portugalské Fatimě přinesl dětem, které zde viděly P. Marii, svaté přijímání anděl.

Ne všichni ovšem přijímali Nejsvětější svátost tak, jak je to správné. V rakouském Seefeldu (1384) si jeden pyšný rytíř vynutil, aby mu kněz podal ne malou, ale velkou hostii. Při svatém přijímání navíc odmítl pokleknout, jak to bylo po mnoho staletí obvyklé. Jakmile měl hostii v ústech, zatřásla se podlaha a rytíř se propadl až po kolena pod zem. Navíc nebyl schopen sv. hostii polknout, kněz ji musel vzít zpět. Ponižený rytíř se pak obrátil, dodnes se zachovala ona prohlubeň v podlaze kostela.

Na Sardinii (Mogoro 1604) přistoupili ke svatému přijímání dva zatvrzelí hříšníci. Když jim kněz podal sv. hostie, hned jim samy vypadly z úst. Muži říkali, že je tak pálily, jako by to bylo žhavé uhlí. Po těchto hostiích zůstaly dodnes na podlaze vypálené otisky.

Úctu k Eucharistii naopak dokázalo projevít i zvíře. Jeden heretik se přel se sv. Antonínem Paduánským (1227) o přítomnost Krista v této svátosti. Nechali proto na náměstí přivést osla, který byl několik dní o hladu. Před něj položili krmení a vedle se postavil světec s monstrancí a zvolal: „Ve jménu Stvořitele přistup a vzdej úctu svému Pánu!“ Zvíře si nevšímalo krmení a přistoupilo před Nejsvětější svátostí. Tam se sklonilo a pokleklo. Mnoho nevěřících se pak obrátilo.

Ještě mnoho dalších podobných zázraků se stalo v dějinách Církve. Můžete si o nich přečíst, i v češtině vyšlo několik knih (např. dva díly knihy Eucharistické zázraky - F. Mráček, nakl. Věřitě, nebo webové stránky řádu Eucharistiánů: <http://www.eucharistie.cz>). Všechny tyto viditelné zázraky se samozřejmě nestaly kvůli nějaké senzaci, ale proto, aby si věřící oživilí víru v Krista v této svátosti, i když jej tam běžně sami nevidí. I my tak můžeme ve svaté hostii zrakem víry zahlédnout Kristovu tvář, Kristova Krev nám pomůže živěji si uvědomit, že se tatáž Krev prolévá za nás při každé mši svaté. Moc, která se občas zázračně ukáže, posiluje naši víru v to, že se nám tato mimořádná Božská síla dává v každém svatém přijímání. Všechno to nás má vést k vděčnosti a také k tomu, abychom tento dar nepovažovali za cosi všedního a samozřejmého. Má to také být zřejmé na naší úctě, kterou Kristu ve svátosti projevujeme. Neměli bychom se nechat zahanbit třeba tím nerozumným zvířetem, které se také sklonilo před svým Pánem a Bohem.

Ježíši, můj Pane a Bože, věřím, že jsi v Nejsvětější svátosti přítomen jako Bůh a člověk, s tělem, krví i duší, opravdu, skutečně a podstatně. Mým tělesným očím jsi sice skryt, ale ve světle víry tě vidím duchovním zrakem a poznávám pod způsobou chleba tvou Božskou nádheru a majestát. Posiluj mou víru, Pane Ježíši! Věřím, že toto tvé Tělo je pravým pokrmem pro mou duši a zárukou mého budoucího zmrtvýchvstání. V této víře, Pane Ježíši, padám na kolena a klaním se ti v nejhlubší pokoře jako svému Pánu a Bohu, jako svému Vykupiteli a Spasiteli.